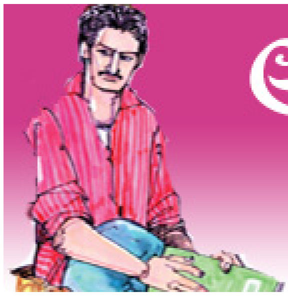

అనువాద కథలు

- పాలెపు బుచ్చిరాజు

అసంతృప్తికి అసలు కారణం గుజరాతీ మూలం: హిమాంశీ శేలత్

ఇవ్వాళ్టిలాగానే ఆరోజు కూడా పెద్ద వర్షం. ప్రొద్దుటినుంచే నల్లని మేఘాలు ఆకాశాన్నావరించేశాయి. ఉన్నట్టుండి ఇల్లెగిరిపోయేఅట్టు గాలితో, వర్షం ఆరంభం అయింది. ఆధాటికి భూదేవత తట్టుకోలేక పోతూంది. తను అన్నదమ్ములిద్దరితోనూ బడికి వెళ్ళింది. కానీ, బడికి సెలవివ్వడంతో, తిరుగు టపాలో, నఖశిఖ పర్యంతం తడిసిపోయి, ఇంటికి వచ్చారు ముగ్గురూ.

”నేను ముందరే చెప్పాను. ఈ రోజు పిల్లల్ని బడికి పంపొద్దూ, ఒకనాడు చదువుపోతే కొంపేం మునిగిపోయిందని. కానీ, వింటేగా! ఇంత పెద్ద వర్షంలో పిల్లలెలా తడిసిపోయారో!” నాన్నగారి మీద అమ్మ విరుచుకుపడింది. తరవాత తులసి, పుదీనా వేసి, వేడివేడిగా ‘టీ‘ ఇచ్చి, దానితో బాటు మరమరాలు వేయించి పెట్టింది వారికి. పొడి తువ్వాలుతో తలలు బాగా ఆరేవరకు తుడిచింది. ‘నీరు బుర్రలోకి ఇంకిపోతే జలుబు చేస్తుం‘దంటూ. సాయంత్రందాకా వర్షం ఆగకుండా పడుతూనే ఉంది. గోడలన్నీ తడిసి చెమ్మగిల్లాయి. అయినా ఇంటిలోపల మాత్రం వెచ్చగనే ఉంది. ఆ చల్లదనంలోనే అదొకలాంటి వెచ్చదనం.

తను భరత్, నయన్‌ల వెనకాలే తిరుగుతూంది. ఇంట్లోకీ, బైటికీ, డాబామీంచి నేలమీద పడే నీళ్ళు తూలి మొహాలమీద తుంపర్లు పడుతున్నాయి. భరత్, నయన్‌లు చేసిన కాగితపు పడవలు వర్షపు నీటిలో మునిగి తేలి కొట్టుకుపోతున్నాయి. నాన్నగారికిదేమీ పట్టదు. ప్రశాంతంగా కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నారు. రాత్రి భోజనానికి అమ్మ ఉల్లిపాయలు వేసి, వేడివేడిగా కిచడీ తయారు చేస్తోంది. అదీ గతంలో..!

ప్రస్తుతం అమ్మ భరత్ నయన్‌లతోనే ఉంటుంది. తన ఇంటికి రమ్మన్నారాదు. ‘ఆడపిల్ల ఇంట్లో స్థిరంగా ఉండిపోకూడదు‘ అంటుంది.

కానీ, తను అసలు పెళ్ళే చేసుకోలేదు కదా! మొగపిల్లాడిలాగానే ఉద్యోగం చేస్తోంది. స్వంత ఇల్లు, అన్ని సౌకర్యాలూ ఉన్నాయి. అయినప్పుడు వచ్చి ఉండడానికేం? అయినా ఆమె వప్పుకోదు. దానికామె వెయ్యికారణాలు చెప్పుతుంది. భరత్ పిల్లల్ని ఎవరు చూస్తారు? నయన్ ఆరోగ్యం అసలు బాగుండదు. నాన్నగారికి అక్కడి వాతావరణం సరిపడదు. ఇలా ఎన్నో కుంటిసాకులు ఆమె దగ్గరగ తయారుగా ఉంటాయి. అమ్మ ఎప్పుడూ కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి చూస్తూ మాట్లాడదు.

భరత్, నయన్‌ల విషయం వేరు. వారిద్దరూ ఎవరి సంసారం, కష్టాల్లో వారు మునిగి తేలుతూంటారు. అమ్మ బాగోగులు కనుక్కునే టైము వారికుండదు.. మనుమలు, టీ నూని, వాసవ్‌నీ పడుకోబెట్టి వారికి రాకుమార్తె, రాక్షసుడూ కథలు చెప్పుతూ, హాయిగా ప్రశాంతంగా కాలం గడిపేస్తూందమె.

'నాకింతకంటే ఏం కావాలి? దైవచింతన, ఈ బాలగోపాల సేవ చేయడం తప్పిస్తే! నీ దగ్గరైతే, నువ్వు ఆఫీసు కెళ్ళిపోతే, ఇంట్లో ఒక్కర్తినీ దెయ్యంలా కూర్చుని ఏం చేసేది?' అంటుందామె. అయినా భర్త, నయన్‌లతో ఉంటే మాత్రం ఆమెకు కాలం ఎలా గడుస్తుంది? వాళ్ళైతే ఈమెనసలు పట్టించుకోరు. అమ్మనెలా... తన ఆలోచనలు మళ్ళీ గతంలోకి దారితీశాయి.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం కూడా వర్షం కుండపోతగా పడుతోంది. ఉదయం మాత్రం కొంచెంసేపు మబ్బులు విడి, కొంచెంసేపు ఆకాశంలో కరిగిన బంగారంలా ఎండకాసింది. మళ్ళీ నల్లటి మేఘాలు కమ్మేశాయి. "బృందా! బైట ఆరేసిన బట్టలు లోపలికి తీసుకొచ్చేయ్. మళ్ళీ పెద్దవాన పడేట్టుగా ఉంది."

అమ్మ మాటవిని తను పెరట్లోకి వెళ్ళింది. దండెంపైన గాలికి రెపరెపలాడుతున్న బట్టలన్నీ పోగుచేసింది. వాటిని తెచ్చి లోపలపడేసింది.

అమ్మ పాత బీరువా ఒకటి తెరచి కూచుంది. పచ్చపచ్చగా పాలిపోయిన పాత ఫోటోలు, సంవత్సరాల తరబడి మూటలు కట్టి, నిలవ వాసన వేస్తున్న పాతబట్టలు, తుప్పుపట్టిన డబ్బాలు, పెళ్ళిళ్ళలో బంధువులిచ్చిన బహుమతులు, వస్తువుల చిత్రాలు, చిరిగిపోయిన పాత డైరీలు, శుభాశుభ కార్యక్రమాలకి బజారునుంచి తెప్పించిన వస్తువుల వివరాలు, అలుక్కుపోయిన అక్షరాలతో ఉన్న పాత ఉత్తరాలు, ఇవన్నీ చూస్తూ, ఆమె ప్రపంచాన్ని మరిచిపోయి అక్కడే కూర్చుని ఉండిపోయింది.

ఆ వస్తువుల్లో రెండు మూడు పుస్తకాలు కూడా బైటపడ్డాయి. ఎప్పుడో బాపూజీ చదువుకున్నప్పటివై ఉండాలి. షేక్స్పియరు నాటకాలు కూడా - రోమియో - జూలియెట్, హేమ్లెట్ వగైరా. తను యధలాపంగా ఆ పుస్తకం తిరగేసింది. వాటిలోంచి ఒక చిన్న ఫోటో ఒకటి జారి క్రిందపడింది. ఒక అపరిచిత, అతిసుందరమైన స్వరూపం తనవైపు చిరునవ్వుతో చూస్తోంది. ఇంత అందమైన రూపం ఈ కుటుంబంలోకి ఎవరు వచ్చి ఉంటారబ్బా?! బహుశా అమ్మకు తెలిసి ఉంటుంది అనుకుంటూ, ఆఫోటోని అమ్మకి చూపించి," ఈ ఫోటోలో ఉన్నదెవరో ఎరుగుదువా?" అని అడిగింది.

అప్పటికే అమ్మ చేతిలో ఉన్నపట్టుపంచె తనకి చూపిస్తూ, "ఈ ఉత్తరీయం మీ బాపూజీ పెళ్ళినాటిది. ఇంకా ఎంతబాగా ఉందో చూశావా?" అని, అంతలోనే తన చేతిలో ఉన్న ఫోటో చూసి అవాక్కయింది.

"ఇదెవరో నీకు తెలియదా?" ఎవరో అపరిచితురాలిదై ఉంటుందనుకుంది తను. అమ్మ దగ్గరనుంచి సమాధానం లేకపోవడంతో.

ఆ క్షణంలో ఆ రహస్యం విప్పే పూర్తి అవకాశం అమ్మ చేతిలో ఉంది. 'ఆ ఫోటో ఎవరిదో నాకు తెలియ'దంటే, విషయం అక్కడితో ముగిసిపోయేది. కాని అమ్మ అలా చేయలేకపోయింది. ఎన్నేళ్ళుగానో, మనసు పొరల్లో దాచిపెట్టుకున్న ఆ విషయం ఇప్పుడు బైటపెట్టడం భావ్యం అనిపించి ఉంటుంది అమ్మకి. అందుకే ఆమె ఏమాత్రం సందేహించకుండా, నిశ్చలంగా నిలకడగా చెప్పింది.

"ఇది పుష్ప ఫోటో, మీ బాపూజీకి ఈమెతో పెళ్ళికావలసింది. ఇంట్లో అంతా గోలగోల అయింది. పిచ్చి పిచ్చిగా దెబ్బలాడుకున్నారు. కానీ, మీ తాతగారు మాత్రం పెళ్ళికి ససేమిరా అంగీకరించలేదు. ఉండొచ్చు. ఏదో కారణం. బలవత్తరమైనదే కావచ్చు. కానీ, ఆయన కాదంటే కాదు. అంతే! అదే ఆఖరిమాట" తను అమ్మచెప్పే మాటలు స్థబ్దురాలై వింటూ ఉండిపోయింది.

"నేనంటే ఇష్టంలేని వాడికి భార్యనై, పిల్లల్ని కనే యంత్రంగా మారిపోయి, జీవితంలో సుఖపడలేనని నాకు బాగా తెలుసు. ఈ విషయంలో కుటుంబంలో చాలా రాద్ధాంతం జరిగింది. బ్రతికినంతకాలం అసంతృప్తితో గడపాలి. అప్పుడప్పుడూ ఇల్లొదిలి పారిపోయి, సన్యాసుల్లో కలిసిపోదామనిపించేది ఆ రోజుల్లో. కానీ, తరువాత్తరవాత, భరత్ పుట్టాక.." అమ్మ మాటలు తడబడుతున్నాయి.

"అప్పట్లో నువ్వు పుట్టినప్పుడు ఎంత క్లేశం అనుభవించానంటే" అమ్మనోరు మరి మాటలు రాలేదు. తను మరింకేమీ అడగలేదు కూడా. అనుకోకుండా ఎండలో మండిపోతున్న ఇసుకలో కాళ్ళు పెట్టినట్టయింది.

"తలుపులు మూసెయ్! ఇల్లంతా తడిసిపోతోంది" తను తలుపులు మూయడానికి వెళ్ళింది. బైటకి చూస్తే, మేఘాలు కమ్మిన ఆకాశం, మేఘాలు కమ్మిన ఆకాశం, ప్రపంచమంతా అంధకారంలో మునిగి ఉంది.

ఆ వర్షం కురిసిన మధ్యాహ్నం తరువాత, జీవితంలో అనుకోని మార్పువచ్చింది. ఆ రోజు మొదలు, ఏనాడూ కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టి, తిన్నగా తనవైపు చూస్తూ, అమ్మ తనతో మాట్లాడలేదు. ఏదో విషయంలో భయం భయంగా ఉండేది. ఏదో చెప్పాలని అనుకుని, చెప్పలేకపోయేది. ఆమె ఎందుకు బయపడుతోందో, ఆ విషయం ఎప్పుడూ బైటికి చెప్పదని తనకు తెలుసు. బాపూజీ పుష్పని వివాహం చేసుకోలేదన్న విషయం మాత్రం వాస్తవం. కానీ భరత్, నయన్, తాను ఈ ప్రపంచంలోకి ఎలా వచ్చినట్టు? అసందర్భమైన వేళలో అనాహూతంగా వచ్చిన అతిధులువారు. అక్కరలేదనుకున్నా కంఠానికి చుట్టుకున్న ఉరిత్రాళ్ళు, కావాలని భగవంతుడిని కోరుకుంటే వచ్చిన భాగ్యం కాదది. గాఢమైన అసంతృప్తి అనే పొలంలో అసూయాద్వేషాలనే విషం పోసి నాటిన విత్తనాలవి. అమ్మమాటే చెల్లి ఉంటే ఎప్పుడో వాటిని మొక్కలోనే త్రుంచివేసి ఉండేది. తప్పించుకోలేని అసహాయతలేవో ఆమెను బంధించి ఉండాలి. ఆ కారణంగానే, భరత్, నయన్, విషపు పురుగులా తానూ, ఇక్కడ పెరిగిపెద్దవారయ్యారు.

భరత్, నయన్‌లకి విషయం అర్థంకాదు. భరత్‌కి చిన్నప్పటినుంచీ డబ్బు పిచ్చి. అతనికెప్పుడూ సంపాదనమీదే దృష్టి. నయన్ క్రొత్తగా కేతకితోనే అతని ప్రపంచం ఆరంభమూ, అంతమూను. ఇంటి విషయాలు వాళ్ళకేమీ పట్టవు.

అమ్మ ఈ ముగ్గురి భారాన్నీ తప్పనిసరిగా భరిస్తోంది. అందరికంటే తనే ఆమెకెక్కువ భారమై ఉండొచ్చు. ఎందుకంటే, తను అందరికంటే చిన్నది. అమ్మకి సుతారమూ ఇష్టంలేకుండా పుట్టింది. అయిష్టంగానే పెంచవలసి వచ్చింది. ఈ అయిష్టపు విషాన్ని తను రక్తంలో జీర్ణించుకునే పుట్టింది. పుడుతూనే, ఏడుస్తూ పుట్టి ఉంటుంది. ఆ ఏడిచే పిల్లని ఎంత నిరాసక్తంగా చూసిందో అమ్మ అప్పుడు.

ఏమీ అర్థంకానట్టున్నా, ఒక్కొక్కటీ ఇప్పుడు అర్థం అవుతున్నట్టనిపిస్తోంది. రహస్యం మంచు విడినట్టు విడిపోతోంది. బాపూజీ ఎదుట అమ్మ మౌనవ్రతాలూ, ఇంటిలో ఉదాసీన వాతావరణం, బాపూజీ అంటే ఒకవిధమైన తిరస్కారభావం, అప్పుడప్పుడూ చిన్న చిన్న స్వగతాల్లోంచీ వెలువడే క్రోధం. అందుకే ఆనాటి వర్షపురాత్రి తన మనసులో తిష్ట వేసుక్కూచుంది.

ఇంత జరిగినా అమ్మ పిల్లల పెంపకంలో లోటు చేయలేదు. పాపం ఇందులో వాళ్ళ దోషమేముందనే భావనతోనో ఏమో! ప్రళయం వచ్చి, ప్రపంచం అంతా మునిగిపోయినా పోవచ్చు. కానీ తన ఇల్లు మాత్రం ఇలా సురక్షితంగానే ఉంటుంది. వెచ్చగా సుఖంలో తేలుతూ, ధైర్యంగా పడిలేస్తూ నుదుటిమీద అమ్మ చేతివ్రేళ్ళు సుతారంగా రాస్తూ, చేతిలో సుగంధాన్ని వెదజల్లే మల్లెపూలు, కళ్ళలోనూ, బుగ్గలమీదా చలల్ని నీళ్ళు, పరిపూర్ణ సుఖాన్నిచ్చే ఆ క్షణం తనను ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుంది. దానితో, ఆకాశంలోని మేఘంలా తన మనసు తాజాగా అయిపోయింది.

ఈ రోజు కూడా అప్పటిలాగే, ఎడతెరిపిలేని వర్షం. ఇంట్లో ఫోను పనిచేయడం లేదు. ఎవరో తెలిసిన వారికి ఫోను చేసి, తన ఎడ్రసూ, వివరాలూ ఇచ్చి, వార్త అందేట్టు చేశాడు నయన్. డోర్ బెల్ మ్రోగడం విని, 'ఇంత వర్షంలో ఎవరు వచ్చి ఉంటారబ్బా!' అని ఆశ్చర్యపడిందామె ముందుగా. తడిసి నీళ్ళు కారుతున్న గొడుకు ప్రక్కనపెట్టి, ఆ వచ్చిన అపరిచితుడు విషయం చెప్పాడు.

ఆ సందేశంలో ఏమీ సందేహంలేదు. ఇలాంటి విషయాల్లో నయన్ చాలా స్పష్టంగా ఉంటాడు. తిన్నని వార్త. 'అమ్మ ఈ ఉదయమే పోయింది. మధ్యాహ్నం తీసుకెళ్ళాలి. నీకోసం ఎదురు చూస్తున్నాం' - అమ్మ ఎన్నాళ్ళుగా ఎదురుచూసిందో!

వెంటనే బయలుదేరలి. వాహనాలేవీ దొరికే ఆస్కారంలేదు. ఆలస్యంగానే వెళ్ళింది. అందరూ ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నారు. అప్పటికీ, ఇంకా చిన్న చిన్నగా వర్షం పడుతూనే ఉంది.

అమ్మ నేలమీద పడుకునిఉంది. బాపూజీ, నయన్, భరత్‌లు, వదినలు అంతా ఉన్నారు. పెద్దదైపోయింది అమ్మ. పండిన తమలపాకులా ఎవరూ ఎవరికీ ఆశ్వాసనిచ్చే పరిస్థితికాదు. తను నిశ్శబ్దంగా అమ్మ శరీరానికి దగ్గరగా కూర్చుంది. చల్లని శరీరం మీదా, కళ్ళమీదా, బుగ్గలమీదా, చేతితో నిమిరింది. అమ్మ చేతి వ్రేళ్ళు బిగుసుకు పోయినట్టున్నాయి.

"వర్షం ఎక్కువైపోతోంది. తీసుకెళ్ళడం కొంచెం కష్టమే." బాపూజీ బొంగురు గొంతుకతో అన్నారు.

"గంటా, గంటన్నరలో ఆగితే ఫరవాలేదు. లేకపోతే, ఈ పరిస్థితిల్లో, వాహనాలు కూడా రోడ్డుమీద వెళ్ళడం కష్టం" నయన్ అన్నాడు.

"దారంతా నీళ్ళతో నిండి ఉంది. నాలుగురోజుల క్రిందటే నాకు బాగా అనుభవం అయింది. ఎక్కడైనా గోతిలో పడితే వాహనాలు బైటపడడం కష్టం." భరత్.

తరవాత అంతా నిశ్శబ్దం. అంతా అమ్మని తీసుకెళ్ళే అవకాశం కోసం, ఎదురుచూస్తున్నారు.

"కబురు సమయానికి అందింది కదా?" తన దగ్గరిగా వచ్చి, మెల్లగా అడిగాడు భరత్, తను తలూపింది. అంతకుమించి ఏమీ ప్రశ్నించవలసిన అవసరమేలేదు.

"ఏమైంది? ఎలా జరిగింది? అమ్మ ఎప్పుడు లేచింది? ఏం కంప్లైంటు చేసింది? సమయానికి వైద్య సహాయం అందిందా? " లాంటి ప్రశ్నలు ఆమె మనసులో ముసురుతున్నప్పటికీ అడిగి చేసేదేమిటి?

"నీకు రావడానికి బండి దొరికిందా?" బాపూజీ యధాలాపంగా అడిగారు.

ఇది, ఏదో అడగాలని అడిగిన సంబంధం లేని ప్రశ్న. తను, ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నట్టున్న అమ్మ రూపాన్ని నిశ్చలంగా చూస్తోంది. ఇది అమ్మకి పుట్టినరోజు పండుగ కాకపోవచ్చు. ఆమె ఈ ఇంట్లోకి పిలవక వచ్చిన అతిధి. అయినప్పటికీ వర్షాకాలం ప్రధమ దినాల్లో కొద్ది క్షణాలు మాత్రం పిడికెడు సుఖాన్ని అనుభవించింది అమ్మ.

కారుమేఘాలు ఆకాశాన్ని కమ్ముతూ తిరుగుతున్నటు, ఆ క్షణాల్ని తల్చుకుని, ఆ వాసనల్ని అనుభవించడంలో ఆనందం ఉంది. వాటిలో మల్లెల సువాసన మిళితమై ఉంది. ఆ వేగం, కంటికి కనిపించకుండా మెరుపులా మాయం కావడం, చెట్లమీంచి ధారాపాతంగా కారే వర్షపునీరు, వంటింట్లో నులివెచ్చని వేడిని అనుభవిస్తున్న అమ్మ.

"ఇలారా నీ జుత్తు ఆరబెడతాను. లేకపోతే జలుబు చేస్తుంది" ఆ క్షణాలు మాత్రం నిత్య సత్యాలు. అందులో ఏమీ సందేహం లేదు. ఆ ప్రేమ కృత్రిమం అయి ఉంటే, అమ్మ చేతుల్లో ఆ వెచ్చదనం ఎక్కడినుంచి వస్తుంది? అంతటి సుఖాన్నిచ్చినందుకు అమ్మకి తాను ఋణపడి ఉన్నమాట మాత్రం వాస్తవం. అమ్మకాక మరెవరూ అంతటి ఆనందపు క్షణాల్ని ప్రసాదించలేరు.

చిన్నపిల్లలా ఆమె అమ్మ శరీరాన్ని కౌగలించుకుని ఏడిచింది. ఇంక వర్షాకాలంలో తనని పట్టించుకునే వారెవరూ లేరీ లోకంలో.

●●●

Click here to share your comments on this story